

DIAKONVIGSLING EGRSUND 10.FEBRUAR 2019

SIRI JORUNN JOHANNESSEN

VED ERLING J. PETTERSEN, BISKOP EMERITUS STAVANGER

BISPEDØMME

Kjære menighet, kjære Siri!

Mange av dere har vært i Stavanger Domkirke, men ikke så mange, vil jeg tro, har sett de to ordene som jeg så over døren inn til prekestolen hver gang jeg skulle preke. De to ordene har stått der siden 1658, så mange prester har sett dem før evangeliet skulle forkynnes. Det er disse to ordene som skal stå som overskrift når du ,Siri, idag vigsles til diakon . Ordene er , på latin, FIDES og CARITAS. Og på norsk : TRO og kjærlighetsgjerninger , eller : TRO OG BARMHJERTIGHET. De minner meg om det som er gudstjenestens retning : ut av kirken og ut i verden , fra gudstjenesten ut i tjenesten. Fra liturgien , tilbedelsen og feiringen, til hverdagens kjærlighetsgjerninger, til den praktiske omsorg for de som faller utenfor. Det vi kaller DIAKONI.

Det er skrevet mange bøker om den tjenesten du vigsles til idag. Og selv har du skrevet en flott masteroppgave der du viser at du har godt grep om den rike litteraturen. Men kanskje kan vi si det like enkelt i Egersund idag som Martin Luther sa det for 500 år siden i Wittenberg :

HVIS ENHVER TJENTE SIN NESTE, SÅ VAR HELE VERDEN FULL AV GUDSTJENESTE.

Du sier det enkelt og sterkt i din masteroppgave, at

de viktigste møtene for deg er samtalene med rusmisbrukere, sørgende, undrende barn, tvilende konfirmanter, psykisk utviklingshemmede og flyktninger, i

HVERDAGENS gudstjeneste. Altså helt på linje med Martin Luther !

Jeg har ofte tenkt , i de mange samtalene vi har hatt, at din forståelse av hva kirken skal være , kan sammenfattes i tre enkle ord : Gjestfrihetens åpne rom.

Å være kirke handler om et troverdig nærvær i hverdagen. Om tilgjengelighet. Om å være der for folk, når folk selv bestemmer at de trenger det. Trenger noen å snakke med, noen som kan lytte. Trenger et sted å tenne et lys, et påskudd til å be en bønn. Noen som en kan tro sammen med, eller bare dele nærværet med.

Jeg synes forfatteren Edvard Hoem treffer godt når han sier ;

«Det norske folk treng i desse velstandstider meir enn nokon gong at kyrkja er der for dei. Den evige lengsla er lagt ned i alle menneskehjarte.

Ei vedkjennande kyrkje samlar ikkje først og fremst folket under preikestolen. Den må utfolde seg i dagliglivet, der folket er. For å bera fram budskapet, må ein vera blant menneska for å finne korleis spørsmålet blir stilt av dei som lever no.»

En katolsk nonne som vi arbeidet mye sammen med i tiden vår i slummen i Brasil, søster Graca, direkte oversatt : søster NÅDE, hadde en enkel måte å uttrykke troens kjernesannher på . Hun sa: «Uten at vi deler hverdag og liv med hverandre, mister vi Kristi ansikt av syne, for vi ser Kristi ansikt i hver av våre søsken.» Og så sa hun dette, som også preger din forståelse av diakonien : «Den som tror på Kristus, har allerede trådt ut av ensomheten og har begynt å leve vendt mot de andre.»

Jeg har ikke tatt vare på mange av mine egne prekener. Men min første preken som biskop har jeg tatt vare på. Og der finner jeg dagboknotatene om søster Nåde, Irma Graca, og ordene som jeg ønsket skulle stå som program for min tjeneste som biskop i Stavanger bispedømme. De samme ordene ønsker jeg å gi deg som et program for din tjeneste som diakon:

«Gud er Herre.

Han skaper nådens fellesskap.

Han vil at vi skal leve med ansiktet vendt mot Ham, for å hente kraft til å leve med ansiktene vendt mot hverandre - åpne, lyttende, med rom for undring og tvil, men også med ønske om å være kirke for alle som trenger et sted å høre til: et sted der NÅDEN PRAKTISERES.»

De to ordene som møtte meg hver gang jeg skulle preke i Stavanger Domkirke, Fides, tro og Caritas , barmhjertighet, handler om at diakonien er nerven i kirkens liv.

Ja, så sentralt er kjærlighetsgjerningene, barmhjertigheten, at pave Frans ga ut en bok som rett og slett heter «Guds navn er barmhjertighet. Der sier han det så enkelt :

«For meg representerer barmhjertighet det viktigste i budskapet til Jesus.

Misericordia- barmhjertighet- betyr: å kunne åpne hjertet sitt for den som lider .

Barmhjertighet er Gud som omfavner, Gud som tilgir, Gud som bøyer seg ned.»

Og fra Den gode boken kan du ta med deg ordet fra Klagesangene , kapitel tre;vers 22 , om Herren som er nådig :

Hans barmhjertighet tar ikke slutt , den er ny hver morgen.

Kjære Siri, ta det løftet med deg når du nå går inn i tjenesten som diakon, og kom nå frem for Guds alter